NO:17

HS

कारुण्यं परमो धर्मः

दिसंबर मासस्य पूर्णिमापूरितं रजनी । आर्तवः
य प्रकोष्टं ~~अ~~ उपविष्टया पूर्णिमां वीण्येन
पधुतं अन्धकारं अपश्यत् । शैत्येन तस्य
ङ्गुलं अचलमभवत् , किन्तु तस्य चित्तं
ज्जोलरचिका ~~इ~~ इव विलीनयत् । प्रकाशपूरितं
कोष्टं सः नकेवलं इच्छाकृतवान् , आर्तवस्य
विते प्रकाशं नूतनधिति अभवत् । ततहेतुः
ल्यकालेव तस्य प्रियमितं अन्धकारमिव
दनाः च ।

" पुत्रा त्वं भोजनसेवनार्थं
मन्दमागच्छतु " ~~तस्य~~ इति वृद्धमिव नारी
आर्तवस्य प्रकोष्टं गत्वा अपृच्छत् । सा

अतीव शोषिता अभवत् । शैत्येन सा

निर्जीवपूर्वं सर्वप्रयत्नः अकरोत् । तस्या

कठिनवचनैः श्रुत्वा अतर्वः ~~अपृच्छत्~~ अवदत्

" माता त्वं निद्राकरोतु , अहं किञ्चित्

समयानन्तरं भोजनं सेवनेन आगच्छतुमिच्छाकरोति"

इति । सः तत् शोषितं शरीरं दृष्ट्वा

अचलमेव अतिष्ठवान् । मातुः आक्षिः

अश्रमभवत् । तताश्रूः दृष्ट्वा अतर्वः

~~ह~~विषण्णः अभवत् । तस्य बाल्यकालस्मरणः,

तत् महिलाः निस्सहायवस्था च ~~स्व~~

अतर्वस्य मने चिन्तमालामिव आगच्छत्

एकमवसरे तस्य अक्षिः बन्धनं कृत्वा

सः सर्वं विस्मृतवान्

" त्वं अनाथः भवति , मातुपितुः

स्नेहं त्वं स्वप्ने पश्यतु" इति अतर्वस्य

विद्यालये पठितुं किञ्चित छात्राः परिहासरूपेण अवदत। एकाम दशाकल्पं बालकस्य जीविते ततसदृनीयमभवत। किन्तु सः सदा शुभप्रतीक्षापूर्वं प्रत्यवदत " मम जीविते मातुः स्नेहं असंभवं न भवति, अहं सदा मातुः स्नेहं तत प्रतीक्षाकर्तुमिच्छाकरोति। मातुः स्नेहं, किं इति अहं ज्ञातवन्तः" इति। अतवेः भवनं एकम अनादमन्दिरमभवत, तत भवने अनेकानि मातुः जीवनमकरोत। किन्तु तस्य अम्भा तत गृहे नाभवत।

सः अतीववेगो एकम पुत्रः अभवत। अद्य तस्य जीविते अतिप्राधान्यमेकं दिनमभवत। सः तस्य जीविते ~~प्रतीक्ष~~ प्रतीक्षाकृतवन्तम् दिनः समागच्छति।

ततेकम मनोहरमेव विभातमभवत्।
सूर्यकिरण: च एकमुद्देशसूचकमितिभावे
धीण्यमकरोत् । अतवे: अद्य पे.टि
उद्योगे प्रवेशनंकार्तुं प्रथमदिन: अभवत् ।
स: उद्योगस्थाने अतीवुत्साहपूर्वमगच्छत् ।
अतवे: तस्या जीवितस्य नूतनभागं
आरभितुमिच्छाकृतवन्त: । स: चलनं कृत्वा
उद्योगस्थानमगच्छत् । मध्येमार्गे स:
रोधनशब्दमश्रुणवत् । एकम महिला: शब्दम
अभवत तत । स: तत स्थाने धीण्वं
धावतवान् । विचनपूर्वमेकं वीथि: समीपे
अनेकानि जना: च एकम पुरुष: हतमकरोत्।
तस्य मातु: पुत्रस्य मृतशरीरं दृष्टवा
रोधनम च आरभतवति । सा निस्सहायापूर्वं
पुत्रस्य समीपे विलापपूर्वं उपविष्टति च

सः तस्मिन् मातुः समीपमगच्छत् । सा तत्
पुत्रं विचिन्त्या अशान्तापूर्वं कर्मः कर्तुमारभता ।
अतर्वः, रक्तपूरितं तत् पुरुषः दृष्ट्वा
व्याकुलःपूर्वं रुदप्रवर्धनमकरोत् । तस्मिनवसरेव
तत् पुरुषः चलनं अतर्वः अपश्यत् । सः
निस्सहायपूर्वं भाषणांकर्तुमारभतवान् । अतर्वः
सन्तोषपूर्वं तत् मातुः समीपं गत्वा अवदत्
" माता सः चलनमकरोत्, अतीववेगो
आधुरालयं गन्तुमावश्यकमेव " इति । सः
तत् पुरुषः साकम् आधुरालयमगच्छत् ।
मध्येमार्गे अशक्तापूर्वं तत् पुरुषः
अतर्वस्य समीप गवदत् " अतर्व अहं
वैशाचः भवति " इति । अतर्वः तत् श्रुत्वा
एकामवसरे आश्चर्यपूर्वमचिन्तयत् । " मम
विद्यालयो अपठत् बालः, " इति । अतर्वः

तस्य साकम् दुःखपूर्वं अतिष्ठवान्।
सः अवदत् "त्वं धैर्यपूर्वं उपविषतु मम सहायं मातुः प्रार्थना च सदा समये त्वं साकमस्ति" । इति
"अतर्वः त्वं मम जीवितरक्षणार्थं प्रयत्नः अकरोत्, अहं अनेकानि समये त्वं ~~अ~~ अनाथः अभवत्, इति विषयमवदत् परिहासमकरोत्। त्वं मातुः स्नेहं दृष्ट्वा मम रक्षा अकरोत्। त्वं सदा मातुः जीवि स्नेहं ज्ञातवन्तः" इति। सर्वं श्रुत्वा अतर्वः नेत्रात् अश्रुः आगतवान्।

* * * *

अतर्वः सर्वं विचिन्तया निद्रा आरब्धवान्। तस्मिन्नवसरे वैशाखः अतर्वस्य प्रकोष्ठं आगत्य अवदत् "उत्तिष्ठतु मित्रा भोजनसेवनार्थं

आगच्छतु" इति अवदत्"।
अतर्वः पुनरवदत् "त्वं अतीवुत्तमः भवति।
मम जीविते एकाम मातुः त्वं अददात्।
धन्यवादः" इति। ~~अश्व~~ वैशाखः पुनरवदत्
"त्वं ममजीवरक्षणं अकरोत्, तत्
~~अ~~ कारुण्यविषयं भवति, तत् कारणेन
~~त्वं~~ तं निस्सहायता सफलीकर्तुम्
मम आवश्यकम् भवति" इति सः
विनयपूर्वमवदत्। अतर्वः तत् श्रुत्वा वैशाखस्य
मातुः स्नेहम् च विचिन्त्य अवदत्
"तत् कारुण्यं न भवति, तत् मम धर्मः"।
इति

शुभम्